

Geloof, hoop en liefde

1 Thessalonicenzen 3:6-13

Rev Dr Jos Strengholt

St Michael's Church, Heliopolis, 4 November 2011

Vorige week zagen we dat als we er echt naar verlangen om de Heere God te dienen, dat gevolgen voor ons heeft. We zullen allemaal, in zekere mate, behandeld worden zoals onze Heere Jezus Christus werd behandeld. Het is dan verleidelijk om ons geloof in de Heere Jezus langzaam naar het hart alleen te duwen. Om er vooral niet teveel van te laten zien aan anderen.

Geloof in Jezus Christus verbindt ons met de Heere van het leven – met Degene die eeuwig leven garandeert. En toch verliezen christenen soms de moed, vooral wanneer ze zich alleen richten op het huidige leven en vergeten dat de Heere Jezus op een dag zal terugkomen om te oordelen over de levenden en de doden.

Paulus maakte zich zorgen over de gemeente in Thessalonica. Het waren jonge christenen en ze werden vervolgd. Zouden ze wel vasthouden aan hun geloof? Aan het begin van zijn brief zegt Paulus dat hij ze in gebed gedenkt, en dat hij God dan dankt wegens hun geloofswerk, hun inspanning en hun volharding, die wordt gevoed door hun hoop op onze Heere Jezus Christus. (1 Thessalonicenzen. 1:3)

Vandaag staan geloof, hoop en liefde opnieuw centraal.

Standvastig blijven in de Heere

Paulus is blij omdat de jonge gemeente in Thessalonica “standvastig blijft in de Heere” (1 Thessalonicenzen 3:8). Standvastigheid is heel belangrijk voor christenen, maar hoe doe je dat eigenlijk?

In het Oude Testament staat een korte maar prachtige geschiedenis over een held, Samma, die standvastig bleef in de Heere. In 2 Samuël 23:11-12 lezen we:

Toen de Filistijnen verzameld waren in een dorp – er was daar een stuk land vol met linzen – en het volk voor de Filistijnen vluchtte, stelde [Samma] zich op midden op dat stuk land, ontrukte het aan de vijand en versloeg de Filistijnen. De HEERE bracht een grote verlossing teweeg.

De problemen kwamen, de vijanden vielen het land aan, en de meeste Israëlieten renden weg uit angst. Maar Samma bleef staan. Hij vluchtte niet, omdat hij geloofde: dit is mijn land, dit is het land dat God ons heeft beloofd, dit veld is mij toevertrouwd. En daarom bleef hij standvastig – en de Heere gaf hem de overwinning.

Hoe zou jij je huis of je winkel verdedigen als er aanvallers komen? Hoe zou jij dan standvastig blijven? Eerlijk gezegd: als het om mijn huis gaat, of over een veld linzen, zou ik waarschijnlijk hard wegrennen. Maar in het Oude Testament ging het om veel meer: het was het land dat God aan

Israël had gegeven. Samma's strijd was een strijd voor Gods wil, gebaseerd op zijn geloof in Gods beloften.

Zo waren de jonge gelovigen in Thessalonica standvastig. Ze wisten: Ons geloof is in God, die Jezus uit de doden heeft opgewekt. Hun geloofsovertuiging was sterk, ze waren verbonden aan Christus. Natuurlijk lieten ze Hem niet los. Ze hadden die Heere leren kennen en waren vastbesloten Hem te volgen, wat het ook zou kosten.

Overigens, het is net zo moeilijk staande te blijven als gelovige in een land waar alles best is, waar niemand zich druk maakt om wat je gelooft. Maar ook in zulke landen, als je je geloof duidelijk laat zien in de publieke ruimte, kan je op tegengas rekenen. Standvastigheid is hard werk.

Dat die mensen in Thessalonica hun geloof vasthielden, was geen kleinigheid. Ze werden vervolgd, maar ze lieten zich niet intimideren. Paulus had zich grote zorgen gemaakt, maar nu was hij opgelucht. Hij wist: ze stonden sterk als christenen.

Hoe wist hij dat? Hij had zijn medewerker Timotheüs naar Thessalonica gestuurd om te zien hoe het met hen ging. Timotheüs kwam terug en vertelde over hun geloof en hun liefde. Paulus wist dus, op basis van Timotheüs' getuigenis, dat hun geloof echt was – zichtbaar uitgedrukt in hun liefde. En toen stuurde Paulus de brief waarover we het hebben.

Johannes Calvijn schreef in zijn commentaar op 1 Thessalonicenzen dat geloof en liefde samen de kern van het christelijk leven vormen. Wie deze twee nastreeft, zal zijn leven lang niet verdwalen.

Geloof en liefde zijn dus essentieel als we standvastig willen blijven. En die vroege christenen hadden veel geloof en liefde. Als wij echt geloof en echte liefde hebben, dan is ons leven veilig – verborgen met Christus in God.

Ons geloof en onze liefde moeten groeien

Paulus wist dat de christenen in Thessalonica sterk stonden in geloof en liefde. Misschien geldt dat ook voor jou. Je bent een krachtige gelovige. Maar dat is geen reden om trots te zijn, of gemakzuchtig. Het is God die in je leven werkt. Hij geeft kracht, en Hij geeft je broeders en zusters die naast je staan.

Als je denkt: *ik heb geloof en liefde*, dan is dat geen reden om achterover te leunen. In ons leven met God zijn we nooit "klaar". We zijn nooit 'af.'

Het is opvallend: Paulus weet dat ze sterk staan door hun geloof en liefde, maar toch wil hij "aanvullen wat er nog ontbreekt aan hun geloof." (1 Thessalonicenzen 3:10) En hij bidt dat hun liefde zal blijven groeien en overvloeien. (1 Thessalonicenzen 3:10)

Hun geloof was echt, maar het moest sterker worden. Hun liefde was aanwezig, maar mocht dieper en ruimer worden. Het Griekse woord dat Paulus gebruikt voor “aanvullen” betekent: compleet maken, herstellen, klaarmaken voor de volle bestemming – zoals een leger dat wordt uitgerust voor de strijd.

Er ontbrak dus niet iets fundamenteels, maar er was wel ruimte voor groei. Misschien hadden ze verkeerde ideeën over de wederkomst van Christus. Misschien waren sommigen wat ongedisciplineerd. Wat het ook was: zelfs met veel geloof en liefde is er altijd ruimte voor verbetering.

Daarom gaan we naar de kerk, vieren we het avondmaal, lezen en bestuderen we de Bijbel, bidden we. En onze liefde moet groeien, zo sterk dat ze overloopt. Niet alleen voor familie en vrienden, of voor je gemeenteleden, maar voor alle mensen.

Johannes Chrysostomus, een kerkvader in Constantinopel in de vierde eeuw, zei dat liefde die zich beperkt tot een paar mensen typisch menselijk is, maar christelijke liefde kent geen grenzen.

Die liefde is niet vaag of zweverig. Ze is heel concreet: anderen behandelen zoals je zelf behandeld wilt worden. Dienen zoals je zelf gediend wilt worden. Geven zoals je zelf graag ontvangt. Dat is leven zoals God het van ons vraagt.

Liefde is het kenmerk van een christen. Het is het bewijs van echt geloof. Geloof zonder liefde is waardeloos. Ware liefde laat zien dat ons geloof echt is. Geloof dat zich niet uit in liefde voor God en de naaste is geen reddend geloof.

Sterke christenen herken je aan hun geloof en hun liefde. Heb jij echt geloof in God? Echte liefde voor God en voor mensen? Mooi. Want, zegt Paulus, als je dat hebt "zal God uw harten versterken om onberispelijk te zijn in heiliging voor het aangezicht van onze God en Vader."

Geloof en liefde maken ons heilig en onberispelijk voor God onze Vader.

Heiligheid is niet iets vaags of alleen voor kloosterlingen of mensen als Moeder Teresa. Het is net zo concreet als geloof en liefde. Het is niet dat je al volmaakt bent - dat lijkt me stug. Maar het is een manier van leven, in dienst van anderen, gedreven door geloof in God en liefde voor je Heere.

Dit geloof en deze liefde moeten steeds blijven groeien en gezuiverd worden. Die noodzaak van groei bewijst dat je geloof en je liefde nu nog niet volmaakt zijn. Het moet toenemen.

Hoe groeien we in geloof en liefde?

Het gedeelte dat we hebben gelezen, geeft ons huiswerk. Ja, we moeten hard werken aan ons geloof en onze liefde, dat vergt een inspanning. Maar we hebben ook een taak om anderen daarin bij te staan.

Paulus is diep betrokken bij de zielen van de gelovigen in Thessalonica. Voor hem is dit een kwestie van leven en dood. De zorg voor het vaste geloof en de liefde van de mensen die aan hem zijn toevertrouwd, dat is zijn leven. "Want nu leven wij, indien u staande blijft in de Heere", zegt hij in 1 Thessalonicenzen 3:8.

Deze zorg voor het geloof van medegelovigen heeft twee kanten. Het gaat om de inhoud van het geloof – wat we geloven. Maar het gaat ook om de daad van het geloven zelf, het vertrouwen zelf:

het vertrouwen op God. Beide zijn onmisbaar. En onze christelijke manier van leven, waarin we God en onze naaste liefhebben, is daar nauw mee verbonden.

Deze zorg voor elkaar is niet alleen een taak voor priesters of predikanten. We zijn er allemaal geroepen om zorg te dragen voor onze medegelovigen. Het daarin in de liefde immers niet om onszelf, maar om de ander.

Paulus bad dag en nacht voor de Thessalonicenzen. Onderwijs in de waarheid en elkaar helpen op onze weg met God moeten altijd gedragen worden door gebed voor elkaar.

Als je denkt dat je te druk bent om voor anderen te bidden, kijk dan even naar Paulus. Eerder in zijn brief zei hij dat hij niet alleen dag en nacht bad, maar dat hij ook dag en nacht werkte!

Om dat te doen moet hij zijn gebedstijden wel goed hebben georganiseerd. Wellicht volgde Paulus het ritme van de ochtend- en avondgebeden in de synagoge. Veel kerken kennen zulke vaste gebedstijden. Dat is erg behulpzaam, om niet te vergeten dagelijks voor elkaar te bidden.

Het christelijk leven vraagt de inspanning van discipline, om te groeien in geloof en liefde, en om dat ook in gebed voor onszelf en voor anderen te zoeken.

Conclusie

Laten we afronden. Om sterk te staan in de Heere – om te zijn zoals die oudtestamentische held Sjamma, die alle aanvallen wist te weerstaan – hebben we sterk geloof en diepe liefde nodig. Geen volmaakt geloof en geen volmaakte liefde, want dat is iets waarnaar we streven, ze moeten blijven groeien en zich verdiepen. Volmaaktheid bereiken we pas wanneer we onze Heere ontmoeten in de eeuwigheid. Die hoop op God hebben we, en juist die hoop maakt dat we vandaag streven naar meer geloof en meer liefde.

Dat is het doel van onze levensreis met God. Hier, in de kerk, dragen we verantwoordelijkheid voor elkaar: om elkaar te helpen groeien in geloof en liefde. Daarom komen we samen in de kerk, om samen te leren. Daarom hebben we bijbelstudies. Daarom zijn er mannenbijeenkomsten, en bijeenkomsten voor vrouwen.

Als uitdrukking van onze liefde ondersteunen we ook de bouw van kerken in Ethiopië, de Kerk van de Doven in Oud-Cairo en het Soedanese sociale project in Kilo 4½. Help ons alsjeblieft om deze projecten te blijven steunen. Liefde is niet alleen een gevoel; het is vooral een manier van leven, waarin we anderen helpen waar we kunnen.

En we bidden voor elkaar, dat ons geloof en onze liefde blijven groeien. Laten we ons aan elkaar verbinden en elkaar helpen om sterk te blijven in de Heere. Ik heb jullie hulp en steun nodig.

Ook in moeilijke dagen blijven we onze Heere trouw volgen. We bidden, we geloven, we hebben lief. En terwijl wij doen wat in ons vermogen ligt, zal God onze Vader onze harten versterken en ons onberispelijk en heilig maken, klaar voor de heerlijke hoop die we hebben, de komst van onze Heere Jezus Christus.

+In de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

